

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/110/2016
Identifikačné číslo spisu: 8615201011
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8615201011.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne TAJANA, s. r. o., so sídlom v Giraltovciach, Dukelská 58/65, zastúpenej AK - TARABČÁK, s. r. o., so sídlom v Prešove, Hlavná 13, proti žalovanému R., správcovi konkurznej spoločnosti úpadcu SVOJPOMOC, spotrebné družstvo Bardejov v konkurze, so sídlom v Bardejove - Nová Ves, Lipová 4, zastúpenému AK JUDr. Ladislav Jančí, s. r. o., so sídlom v Ružomberku, Dončova 1451/21, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a o nariadenie predbežného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3 C 42/2015, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. januára 2016 sp. zn. 10 Co 8/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 23. septembra 2015 č. k. 3 C 42/2015-59 návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zdržať sa konania, smerujúceho k speňaženiu nehnuteľností zapísaných vo vlastníctve žalobkyne na LV č. XXX k. ú. N., LV č. XXXX k. ú. Q., LV č. XXX k. ú. E., do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Výslovil, že o náhrade trov predbežného opatrenia bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej. Súd prvej inštancie sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného a preto tomuto v celom rozsahu vyhovel (§ 76 ods. 4 O. s. p.)

2. Krajský súd v Prešove uznesením z 28. januára 2015 (správne 2016) sp. zn. 10 Co 8/2016 na odvolanie žalovaného zmenil uznesenie súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti tak, že návrh žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Odvolací súd mal za to, že neboli splnené základné podmienky pre vydanie žalobkyňou navrhovaného predbežného opatrenia, pre absenciu podmienok existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi s tým, že v tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo veci 4 Cbi/18/2008 z 11. júla 2013,

ktorým došlo k zamietnutiu návrhu žalobkyne na vylúčenie dotknutých nehnuteľností z konkurznej podstaty žalovaného, keď práve tituly - kúpne zmluvy, na základe ktorých mala žalobkyňa tieto nehnuteľnosti nadobudnúť boli prejudiciálne posúdené ako neplatné. V tejto súvislosti rovnako konštatoval, že žalobkyňa v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia neosvedčila svoj návrh voči žalovanému ani nijako nepreukázala porušenie práva žalovaným (predložením rozhodnutia o porušení práva žalovaným v rámci konkurzného konania vedeného okrem iného aj na majetok, ktorý je predmetom predbežného opatrenia) a rovnako nepreukázala potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov, t. j. naliehavosť situácie odôvodňujúcej zákaz žalovanému nakladať s dotknutými nehnuteľnosťami, keď sama žalobkyňa uvádza, že tieto nehnuteľnosti boli zapísané do konkurznej podstaty už v roku 2008 a právoplatne ohľadom vylúčenia veci z konkurznej podstaty bolo rozhodnuté 22. januára 2015, pričom žalobkyňa podala návrh na vydanie predbežného opatrenia až 6. marca 2015. Poznamenal, že v prípade, ak by potvrdil vydané predbežné opatrenie súdom prvej inštancie, došlo by tým fakticky k znemožneniu akýchkoľvek úkonov správcu smerujúcich k speňaženiu dotknutých nehnuteľností, a to aj v tom prípade, ak by takéto speňažovanie, resp. také úkony boli správcovi uložené konkurzným súdom. Teda správca konkurznej podstaty žalovaného by bol nielenže obmedzený vo výkone svojich práv a povinností, ktoré by nemohol plniť napriek vyhlásenému konkurzu na majetok žalovaného, ale toto nariadené predbežné opatrenie by bezpochyby vyvolalo ďalšie spory medzi účastníkmi konania, minimálne spočívajúce v náhrade škody žalovaného v prípade, ak by žalobkyňa v konaní o určenie vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam nebola úspešná. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol (§ 220 O. s. p.). Zároveň uviedol, že týmto rozhodnutím sa nekončí konanie, ale toto bude pokračovať vo veci samej, v ktorej bude rozhodnuté aj o trovách tohto konania o nariadení predbežného opatrenia, vrátane odvolacieho konania vedeného vo veci nariadenia predbežného opatrenia.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie s tým, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Poznamenala, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bolo vydané 28. januára 2015, pričom menilo uznesenie súdu prvej inštancie z 23. septembra 2015, teda o odvolaní sa rozhodovalo skôr ako bolo napadnuté uznesenie vydané. Namietala, že tvrdenie odvolacieho súdu, ktorý sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že koná nepríslušný súd a daná vec nesúvisí s konkurzným konaním, pričom žalovanému prisvedčil, že činnosť správcu môže usmerňovať iba súd v rámci konkurzného konania, je rozporuplné, pretože vyplýva aj z toho, že podľa názoru odvolacieho súdu jedinou výnimkou na nariadenie predbežného opatrenia v rámci konkurzného konania je § 203 zákona č. 7/2005 Z. z. Takéto odôvodnenie odvolacieho súdu však považovala za nesprávny právny názor súdu, nakoľko si neuvedomil, že konkurzné konanie, v ktorom je žalovaný správcom konkurznej podstaty, je vedené podľa zákona č. 328/1991 Zb. Za nesprávny právny názor odvolacieho súdu považovala aj to, že odvolací súd videl v konaní nesplnenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia a taktiež v otázke osvedčenia návrhu a preukázania porušenia práva žalovaným. Namietala, že odôvodnenie odvolacieho súdu je nedostatočné, keď ani z odôvodnenia o neprimeranej ujme nevyplýva, podľa ktorého ustanovenia zákona má súd toto posudzovať a rovnako ani odôvodnenie, podľa ktorého by predbežné opatrenie vyvolalo ďalšie spory medzi účastníkmi. Na záver uviedla, že odvolací súd ju neupovedomil o termíne rozhodnutia o odvolaní a toto ani nebolo zverejnené na stránke súdu, čím jej odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom. Z týchto dôvodov navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietol a žalobkyňu zaviazal k úhrade trov dovolacieho konania.

5. Dovolanie žalobkyne bolo podané 15. marca 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho

účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade so zákonom, skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania. Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júnom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O. s. p.

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O. s. p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O. s. p. a proti uzneseniu § 239 O. s. p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p.

9. V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení. Žalobkyňou podané dovolanie nesmeruje proti uzneseniu, ktoré by malo znaky tých uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., proti ktorým bolo dovolanie prípustné; navyše, dovolanie proti uzneseniu o predbežnom opatrení bolo v zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. neprípustné.

10. Dovolanie žalobkyne by vzhľadom na vyššie uvedené bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

11. Dovolatelka namieta, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O. s. p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

12. K námietke žalobkyne, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, dovolací súd poznamenáva, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

13. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, vysvetlil, čoho sa žalobca domáha a čím v odvolacom konaní argumentoval a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Obsah spisu v ničom nedáva podklad pre záver, že na daný prípad sa vzťahuje druhá veta stanoviska R 2/2016. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

14. Dovolateľka tiež namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že o odvolaní žalovaného rozhodol bez nariadenia pojednávania.

15. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. bol odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie iba v zákonom vymenovaných prípadoch. V ostatných prípadoch bolo vecou rozhodnutia odvolacieho súdu, či na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie alebo nie (§ 214 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd prejednal a rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania, v súlade s procesnými ustanoveniami O. s. p. Za postup súdu odnímajúci strane sporu možnosť konať pred súdom, nebolo možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Týmto postupom preto nemohlo dôjsť k vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. K námietke žalobkyne, že odvolací súd rozhodol skôr ako bolo napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vydané, dovolací súd poznamenáva, že pri vyhotovovaní rozhodnutia odvolacieho súdu došlo k zrejmej nesprávnosti, keď namiesto správneho roku 2016, bol uvedený nesprávny rok 2015.

16. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namietala, že v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade konania, treba uviesť, že „iná procesná vada“ (v ustanovení § 237 O. s. p. neuvedená) bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorý ale mohol byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastávala do uvedeného dňa názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). I keby teda v preskúmvanej veci došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania žalobkyne.

17. Dovolateľka vo svojom dovolaní tiež namietala, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

18. Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., dovolaciemu súdu nezostávalo nič iné, ako dovolanie žalobkyne odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní žalobcu neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.